ANUL VII. - No. 5
1 Ianuarie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 5 Cluj, 1 Ianuarie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Anul Nou.

Am ajuns la pragul anului 1931. Aruncând o privire asupra anului încheiat și făcând bilanțul, avem toată îndreptățirea să pășim cu nădejde în viitor.

Asupra acestui viitor se proectează, tot mai rodnice, urmările înfăptuirilor din 1930.

Mișcarea *naționalistă și creștină*, deci necesar și logic, antisemită, a sporit, cristalizându-și rezultate fericite, și în țară, și peste hotare. Fapte concludente pun în evidență acest adevăr. Amintim câteva:

In primăvara anului trecut, intră în Cameră, din alegeri parțiale, Președintele nostru Dl. *A. C. Cuza,* triumfând în lupta contra celor două partide de guvernământ: liberal în opoziție și național-țărănist la guvern. Cu acest prilej Basarabia dă dovadă că s'a deșteptat la lumina mișcării cuziste, aducând, într'un singur județ, la urne, aproape douăsprezecemii (12.000) de voturi, candidatului L. A. N. C.

La începutul anului trecut, iau naștere la București „*Buletinul anti-iudeo-masonic*“ și „*Acțiunea română*“, două excelente publicații antisemite, scrise și susținute de un mănunchiu de tineri valoroși, în frunte cu Profesorul universitar *N. C. Paulescu* și energicul luptător luminat *Dr. Vasile Trifu.*

In luna Noemvrie a anului trecut, reprezentanți ai mișcării *naționaliste* și *creștine* dobândesc câștig de cauză în procesul preoților români dela *Borșa,* trezind *Maramureșul* la hotărîrea de luptă contra Jidanilor și înviorând conștiința românească în orașul *Satu-Mare,* cu așa efect, încât intelectualii români din localitate au invitat pe *subsemnatul* a ține o conferință în sensul pledoariei desvoltată la proces.

In luna Decemvrie a anului trecut, studențimea noastră creștină, întrunită în *Congres la Brăila,* votează o moțiune din care extrag următorul punct:

„Pătrunsă de înalta ei chemare națională și culturală (studențimea română) se leagă a continua cu orice sacrificiu principiile călăuzitoare dela 10 Decemvrie 1922. Strâns unită în organizațiile ei nu va lăsa nici un prilej de a nu afirma marele, crescândul pericol economic, cultural și politic al iudaismului. Luptă pentru definitiva lui soluționare: România a Românilor“.

Ziua de *10 Decemvrie,* a opta aniversare a mișcării studențești, a fost sărbătorită la Cluj cu o însuflețire și convingere, ca nici odată, în anii precedenți.

Faptele mai sus relatate nu au nevoie de comentarii: ele dovedesc, că în întreaga țară, mișcarea cuzistă s'a întins în toate stratele societății românești, purtată fiind de glasul tinerimii universitare până în cele mai izolate sate, susținută și infiltrată stăruitor, de publicațiile noastre antisemite, desvoltată savant, luminos și tăios de Dl. *A. C. Cuza* în Parlament.

Opinia noastră publică s'a lămurit complet asupra partidelor de guvernământ: fiecare din ele, în primul deceniu al României întregite, au guvernat țara de două ori: au dat dovada mult trâmbițatei lor capacități și corectitudinei cu care se lăudau în opoziție!

Rezultatul este falimentar.

Această opinie publică se îndreaptă hotărît și plină de nădejde către *L. A. N. C.,* constatând că adevărurile, propagate de organizația noastră, prind rădăcini tot mai întinse și adânci în țară. In acelaș sens se deșteaptă streinătatea luminată, cu tradiții seculare de cultură europeană.

Opinia publică românească ia act cu satisfacție, că dreptatea punctului nostru de vedere, în problema jidovească, este îmbrățișată de poporul german, în frunte cu tineretul universitar, în așa măsură, încât astăzi antisemitismul radical, este reprezentat în Reichstag, prin 107 deputați!

Anul 1930 a adus un revirimènt puternic de opinie publică în favoarea L. A. N. C.

Anul 1931 va aduce, prin alegeri generale, prilejul ca L. A. N. C. să-și dovedească tăria electorală; iar din afară, de peste granițe, va aduce împlinirea cerinței tuturor curentelor naționaliste de a se sfătui într'un congres internațional antisemit, asupra mijloacelor de luptă și soluțiilor de aplicat contra aceleiaș primejdii comune.

La pragul anului nou, facem urarea ca acest congres să se țină la București.

I. C. CĂTUNEANU.

D. prof. A. C. Cuza în audiență la Suveran

D. prof. deputat A. C. Cuza, Șeful suprem al Ligii Apărării Naționale Creștine a fost primit de M. S. Regele, Miercuri 26 Noemvrie a. c., în audiență, la Palatul din Calea Victoriei.

Audiența a durat o oră și 30 minute.

Asupra celor discutate cu Suveranul, la eșire, d. prof. A. C. Cuza, a refuzat să facă vre-o declarație.

Intrebat asupra impresiilor ce a cules din întrevederea cu M. S. Regele d. Cuza a răspuns: *„Avem un înțelept și foarte bun Monarh!“*

La eșire, ca și la intrare, mulțimea adunată în fața Palatului regal i-a făcut entuziaste manifestații de simpatie.

E de notat, că „marea presă“ n'a amintit nici un cuvânt despre această audiență.

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului, şi Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoţi şi tuturor Dreptcredincioşilor Creştini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului şi Clujului, har şi pace dela Dumnezeu, Părintele Ceresc, iar dela Noi salutare şi Binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

„Hristos se naşte, măriţi-L; Hristos din ceruri, întimpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoarelor, că s'a preamărit".
(Catavasia la Naşterea Domnului).

IUBIŢILOR MEI FII SUFLETEŞTI,

Zi mare şi sfântă, ne-a învrednicit bunul Dumnezeu să prăznuim azi.

In îndepărtatul Răsărit, în ieslea unei peşteri, în sărăcie şi umilinţă a văzut lumina zilei, Acela, pe care popoarele năpăstuite şi cufundate în întunerec de veacuri L'au aşteptat, Acela pe care proorocii L'au prevestit, Acela, care ca „un mare făcător de bine şi Mântuitor ne-a dăruit cărarea, pe care umblând, lesne să aflăm mărire". (Irm. N. D.)

Azi s'a născut din Fecioară, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, fericirea, mântuirea şi binecuvântarea credincioşilor, Soarele dreptăţii, Lumina lumii a răsărit pe cerul înstelat al unei nopţi minunate de iarnă, şi a cuprins pentru vecie, cu căldura binefăcătoare a razelor Sale, pe toate popoarele şi neamurile, cari I-se închină.

Sfânta şi marea zi de azi ne aduce şi împrospătează în minte această minunată întâmplare. De câte ori avem fericitul prilej să prăznuim această strălucită sărbătoare, se cuvine să avem în inimi şi în cugete îndemnul preţios, ce se cuprinde în cântarea care răsună în auzul tuturor în această slăvită zi de bucurie: „Hristos se naşte, măriţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, întâlniţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoarelor, că s'a preamărit".

Când un împărat pământesc se hotăreşte să-şi cerceteze supuşii, aceştia se întrec şi nu ştiu cum îl vor primi mai bine: îi curăţă şi-i pregătesc calea, îi aştern la picioare flori şi covoare, iar ei îmbracă cele mai curate haine de sărbătoare, şi-i ies întru întâmpinare cu bucurie, nu lipseşte nici mic, nici mare. Şi află o mare mângâiere şi fericire dacă îi pot smulge o privire; îşi descopăr capetele, îşi pleacă genunchii, la cel mai mic semn al împărăteştei sale bunevoinţe!

Dar acum, că se pogoară între noi, Impăratul Cerurilor, Domnul Domnilor, Impăratul Impăraţilor, — cum îl vom întâmpina pe El? Cum îi vom curăţi şi pregăti Lui calea? Care va fi podoaba cea mai scumpă cu care îi vom înveseli inima? Podoabe lumeşti, haine scumpe şi strălucitoare, feţe rumene şi chipuri îmbuibate de mâncări şi băuturi, nu vorputea înveseli niciodată pe Impăratul ceresc!

Podoaba cea mai aleasă a creştinului va fi podoaba sufletului său, „duh umilit, inimă înfrântă şi smerită, Dumnezeu nu va urgisi". (Psalmistul David). — Vom întâmpina pe Domnul ce s'a pogorât azi în mijlocul nostru în casele şi familiile noastre, cu cugete curate şi dezbrăcaţi de toată patima.

Precum El se înfăţişează azi în chipul smerit al omului, voind să se nască în ieslea săracă din Vifleem, fără pregătiri mărețe, fără alaiu domnesc; astfel se cuvine să ne apropiem şi noi de El, săraci de podoabe lumeşti, dar bogaţi în frumseţea şi comorile sufletului nostru. Fiul lui Dumnezeu, ne aduce pe pământ dragostea, — cu dragoste să-L întimpinăm; ne aduce pacea şi bunaînvoire între oameni, — cu pace şi cu bunăînvoire să-L întimpinăm şi noi; ne aduce îndemnul spre iertare şi fapte bune, — cu acelaş îndemn sădit în sufletele noastre, să-I ieşim înainte să-I înveselim şi noi faţa şi inima.

Stăpânirile lumeşti dau porunci aspre şi pun în vedere pedepse grele pentru neascultare. Stăpânirea bisericească dimpotrivă vine cu blândeţă şi vă dă cele mai folositoare poveţe, vă cere să le ascultaţi fără silă, cu dragă inimă şi cu încredere în izbăvire.

Ca şi în alţi ani, şi cu acest prilej al Naşterii Domnului, gândul meu se îndreaptă cu toată căldura şi cu toată dragostea către toţi fii mei sufleteşti din scumpa şi blagoslovita ctitorie a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Vă chem iubiţilor să faceţi fapte creştineşti, să vă aduceţi aminte de iubiţii răposaţi şi pentru sufletul lor să faceţi pomenire şi milostenie, să intraţi în casa văduvei şi a săracilor şi să le daţi o bucată de pâne, o îmbrăcăminte caldă, ori să procuraţi pentru înfrumuseţarea Casei Domnului. Faceţi binele, ca să aveţi mângâere şi mulţumire sufletească de a mulţumi în felul acesta lui Dumnezeu, pentru binefacerile pe cari vi le-a dat din belşug. Şi ca să fiţi mai desăvârşiţi, — încunjuraţi locurile de ocară şi de pierzare, cruţaţi rodul muncii şi ostenelelor voastre, să vă feriţi de ospeţe nelegiuite şi de beţii, având să umblaţi în calea Domnului. Vă mai chem iubiţilor să căutaţi pacea — acest isvor al binelui şi al fericirii pământeşti — şi să faceţi ca să piară dintre voi ori ce umbră de neînţelegeri în familie şi în biserică, — ca să se poate spune că suteţi fii ai lui Dumnezeu, fii ai păcii.

Zilele sunt grele, munca voastră a sătenilor este mai slab răsplătită, dar bunul Dumnezeu, ştiţi, că a întocmit 7 ani graşi şi 7 ani slabi.

In anii bogaţi să grijim şi pentru cei slabi, — să lăpădăm luxul în haine, în mâncări şi băuturi, — să petrecem în trezvie, — şi vom trece mai uşor peste vremile grele de azi. In alte ţări e şi mai grea viaţa ca la noi, dările apasă şi acolo şi pretutindenea, asupra cetăţenilor; sute de fabrici şi-au închis cuptoarele, mii de şomeri (oameni fără lucru) stau în sarcina statului şi a oraşelor, ca să-i ţină şi apere din ghiarele foamei şi a frigului, ca să nu se răscoale contra ordinei din sate şi oraşe.

In ţara noastră, mulţumită lui Dumnezeu şi darurilor cari le-a revărsat asupra ţării noastre, n'a ajuns poporul să rabde foame şi să sufere de frig. Pământul lucrat, a dat roade de hrană, pădurile dau lemne, — şi locuinţele ţăranilor noştri, până ieri întunecoase şi umede, astăzi sunt mai luminoase, mai uscate şi mai sănătoase, — şi sănătatea acest mare dar dela Dumnezeu, este mai puţin ameninţată ca în trecut.

Acesta e adevărul — şi adevărul trebue privit în faţă — cum se cuvine, şi nu prin poveştile celor ce vor să samene furtună şi nemulţumiri în popor. De altfel, greutatea zilelor a simţit-o şi Cel ce a petrecut în străinătate 4 ani de zile, — Majestatea Sa iubitul nostru Rege.

Intr'o luminată zi de vară, în apropierea praznicului Pogoririi Duhului Sfânt, — bunul Dumnezeu — trimis-a mila şi adevărul Său şi a izbăvit sufletul supuşilor Săi smeriţi (Ps. VI. 5) şi *stăpânul* mult dorit a descălecat în ţara părinţilor Săi.

Bucuria a fost de nedescris, — stă-

pânul a fost așezat de popor în scaunul domnesc, și acum cu mână tare și cu braț înalt, cumpănește cum să ieșim din greul zilelor ce s'au abătut asupra noastră.

Inteleptele cuvinte, cari le-a rostit Regele nostru la luarea moștenirii, declarându-se fiu credincios și devotat al țării, unde și-a petrecut copilăria și și-a făcut școala, unde a luptat alăturea de dorobanțul român, pentru neamului, — au avut răsunet în tot cuprinsul țării.

La primul pas al Domniei, un fior de încurajare și mândrie s'a trezit în cugetele și inimile tuturor. Țara și-a primit stăpânul, armata comandantul, justiția, școala și biserica pe patronul înțelegător și devotat.

Toți bărbații de seamă ai neamului s'au strâns în jurul Tronului, dându-i tot sprijinul de care are nevoie.

Și a chemat pe toți la sfat și la muncă, — a îndatorat guvernul să mai împuțineze slujbașii, pe cei cu plăți prea mari să-i facă să înțeleagă, să aducă jertfa de a se mulțumi cu mai puțin, iar asupra poporului n'a mai îngăduit să se pună biruri noui, ci dimpotrivă, cele prea grele trebue să se ușureze.

Nu ne putem îndoi că și legea uzurei și a cametelor prea mari se va aduce și trebue să se aducă, și atunci va urma o ușurare simțită a greutăților cari ne apasă. Slujbașii băncilor, cu plăți mai mari ca miniștrii și ca mitropoliții, — vor vedea, că ori dau banca de mal, ori pe datorași îi istovesc și nimicesc și atunci rămân și ei fără rosturi și fără pâne.

In astfel de împrejurări a urcat — fiul desrobitorului nostru Rege Ferdinand I, — *Carol II-lea*, tronul României întregite și nedespărțite, — și cu acest act credem, că se va deschide o eră nouă de binefaceri asupra țării noastre, asupra poporului nostru, asupra bisericii noastre, al cărei fiu credincios este Regele, născut aici între noi, iubitor de țară și de popor.

Mă îndrept și către voi, iubiții mei sufletești, în această zi înălțătoare, și Vă pun la inimă să fiți cu ascultare și cu supunere față de iubitul și bunul nostru Rege, și să țineți seamă cuvintele apostolului Petru, care zice: *„așa este voia lui Dumnezeu, — de Dumnezeu vă temeți, pe împăratul cinstiți-l, — că nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu"*. (Rom. XIII. 1). Să împreunăm rugăciunile noastre de toate zilele cu rugăciunea ce o înalță biserica, cerându-i dela bunul Dumnezeu: sănătate, spor la muncă și biruință asupra vrăjmașilor.

Da, biruință asupra vrăjmașilor, căci mulți sunt cei ce ne pândesc, mulți sunt cei ce ne invidiază hotarele, mulți, foarte mulți, cari ne doresc pieirea, atât înlăuntrul țării, cât și în afară de granițe. Și în fața acestor oameni răi, — se impune ca noi cei buni să ne închegăm într'un mănunchiu tare, pe care nici porțile iadului să nu îl poată birui.

Să ne întrărim fortărețele noastre culturale, bisericile și școlile, să scoatem din satele noastre otrava, care nimicește sufletele și trupurile deopotrivă, — să ne iubim mai mult și să ne urîm mai puțin unii pe alții. Să muncim — și să cruțăm — să alungăm păcatul lăcomiei, acest izvor al multor neajunsuri cari se abat asupra noastră. Cei tari să ajutăm pe pe cei slabi, cei nevoiași și neputincioși să afle sprijin și inimi calde creștinești — în deaproapele lor — și pe urma acestor îndeletniciri dumnezeești, să răsară soarele dreptății și lumina cunoștinții, — care ne va duce la limanul dorit, — la fericirea care a gătit-o Domnul aleșilor săi.

Numai orbii nu văd, ce putere ascunsă este în brațele, în trupul și sufletul poporului nostru, și aceste daruri dumnezeești să nu le lăsăm în părăginire. Să le dăm viață, să le punem în funcțiune, spre binele nostru și al țării.

Prilejuri de reculegere morală au să fie sărbătorile noastre — și ele să fie sfințite prin fapte grăitoare și prin darul Duhului Sfânt, — care îl rugăm să se reverse din belșug asupra credincioșilor noștri acum și în vecii vecilor.

Dat în Reședința noastră Episcopească din Cluj, la ziua Nașterii Domnului din anul 1930.

De tot binele voitor

NICOLAE, Episcop.

Dușmanii neîmpăcați ai cooperației: Jidanii.

Din cartea d-lui *V. Saghinescu*, apărută la Iași în 1906, intitulată *„Evreii în România"* reproducem următorul fragment, spre a vedea ori-și cine cum fruntașii Jidovimei de la noi țipau ca mușcați de șarpe când guvernul român, prin neuitatul *Spiru Haret*, a început intensificarea mișcării cooperatiste în România mică.

Acei Jidani poartă numele *Gelehrter* și rabinul *Niemyrover* și combat precum urmează măsura prevăzatoare de apărare națională:

„Guvernul român ține prin înființarea băncilor populare românești la sate să paralizeze mijloacele evreești de traiu, constituind *prin înființarea unor astfel de bănci cea mai mare lovitură pentru mii de familii evreești, ai căror capi le susțin existența prin împrumuturile date țăranilor români*".

Ai înțeles, domnule cititor român, cum marturisesc înșiși conducători ai Jidovimei că naționalii lor trăesc din camăta dela împrumuturile acordate țăranilor noștri? Această marturisire s'a făcut la 1902. In 28 de ani nici un guvern nu s'a învrednicit să aducă o lege contra cametei. Acestea sunt guvernele de partid. De aceea partidele trebue să piară și vor pieri în anul 1931.

Antisemitismul și morala creștină.

Fiind în pragul începerei unui nou an, se impune cu forță elementară, obligamentul revizuirii trecutului, pentru constatarea și verificarea soldului faptelor noastre, de pe toate terenele de manifestare a vieții. Bilanțul va fi dublu: *particular* și *comun*, după cum acela va fi expresiunea socotelelor individuale — private, sau a rezultatelor ce decurg din raportul individului cu societatea și invers.

Ambele vor conține, la activă, faptele săvârșite ș. a.; la Contul profit: cele spre binele și la Contul pierdere: cele făcute spre răul propriu sau comun; iar la pasivă: îndatoririle legale în generalitatea lor.

Bilanțul particular, ca problemă privată iasă din competința preocupărilor altora. Fiecare și-l face pentru sine. Cel comun, ca expresiunea raporturilor reciproce a colectivității, este și trebue să fie supus controlului și aprecierilor generale și încă sub raport bilateral ș. a., al drepturilor și îndatoririlor individului față de societate și ale societății față de individ.

Intrucât noțiunea de drept și datorință încă se poate concepe și interpreta atât subiectiv cât și obiectiv, iar în practica vieții se și observă o adevărată răstălmăcire a sensului acesteia, nu va fi fără importanță să căutăm cauzele acestui fenomen. Acestea nu pot fi decât: sau lipsa totală de cunoaștere a principiilor etice, sau lipsa de congruență și armonia acestora, la cei ce le cunosc.

Intr'adevăr, cine va putea dubita că marea majoritate a omenimei și în special a claselor intelectuale — cu foarte puține excepțiuni — nu are nici noțiunea conceptelor etice, decum principii? Ca atare la aceștia, diversitatea sau chiar lipsa totală de caractere este explicabilă. Restul omenimei, apoi, iarăși se prezintă grupată în o mulțime de părți, din acest punct de vedere, profesând diferite principii morale, de unde decurge în mod firesc și deosebirea de scopuri, tendințe și acțiuni In consecință în mod logic rezultă, că bilanțul va trebui privit și interpretat prin prisma analitică și comparativă a diferitelor principii morale, ce au stat la baza crezului și a acțiunilor deosebiților membri ai societății, la cari se referă și cari — subiective — rezimându-se pe principiile lor, au fost de bună credință, dar obiective și teoretice au putut fi în o rătăcire fatală, iar practice: dăunătoare, de multeori: catastrofală altora.

Sinteza principiilor etice ne oferă două mari grupe ale acestora: a celor raționale și a celor religioase, cari actualmente, — deși ar trebui să fie aceleași — întrucât și elementele ce stau la baza tuturor religiunilor: D-zeu și omul, sunt aceleași — totuși diferă, amăsurat deosebirilor de concepții religioase din cari emanează. Dintre acestea, efective, concepția creștină și judaică, își dispută dreptul și puterea de dominațiune asupra omenimei. Dela validitarea și conformitatea uneia sau alteia cu viața, va depinde și se va realiza bunăstarea sau mizeria, fericirea sau nefericirea individuală sau colectivă, particulară sau universală.

La baza principiilor etice creștine, din punct de vedere social, stă ideia *altruismului*, până la identificarea individuală cu interesele societății, până la sacrificarea eului propriu pentru societate; la ale celor judaice însă, stă ideia celui mai *feroce egoism*, dus până la exterminarea cu orice preț a celor de altă rassă.

Iată două concepții diametral opuse, a căror aplicare împarte fatal aderenții în două tabere inamice — dintre cari, cea creștină, prin însuși faptul că se întemeiază pe jertfirea pentru alții, și numai ca să-și poată menține și apăra poziția, fără pretenția de a cuceri, trebue să știe lupta bine, cu multă abnegație, îndămânare și curaj. Cine luptă în contra altuia, atât pentru apărarea poziției, cât și pentru noui cuceriri, după terminologia uzitată, se numește: adversar și dacă vrem să indicăm printr'o vorbă deadreptul adversarul, îi zicem pe numele său propriu, precedat de prepoziția *anti;* în cazul de față poate fi: anticreștin, anti-iudeu, dacă vreți: antisemit etc.

La aparență, unele indicii de caracter confesional etnic, profesional, social etc. etc. ne-ar face să credem că se pot cunoaște adversarii, fiind încadrați și unii și alții în grupele cutare sau cutare ca ostași, luptători sinceri, loiali, devotați. Dar experiența arată altceva ș. a. că aparențele ne și înșeală și că numai din practica vieții putem aprecia, cunoaște și determina fără de a ne înșela, caracterul și adevărata atitudine a individului și din acest punct de vedere. In felul acesta se constată, că nu e mic numărul acelora, cari deși în forul extern, pe din afară, sunt investiți cu toate insigniile unei grupe în realitate aparțin alteia. Acest fenomen curios e cu atât mai periculos, cu cât hypocritismul persoanelor din chestiune e secondat și de o doză de inteligență.

Omenimea, în baza unui elementar și firesc bun simț, ar trebui să urmărească validitarea acelor principii, cari nu numai la aparență, subiective, ci în realitatea lor obiectivă se bucură de soliditate naturală și pot servi de temelie indestructibilă a binelui social universal, ceea ce singur și exclusiv numai despre principiile și legile etice ale moralei creștine se poate spune. Durere însă, starea de fapt este, în cele mai multe cazuri, imensă. Cu înfiorare trebue să luăm act, nu numai de grozavele ignorări, disconsiderări și încercări criminale ale principiilor de mai sus, săvârșite de massele neștiutoare, ci suntem siliți să asistăm și la sinistrul proces de neînțelegere, falsă interpretare, mistificare și răstălmăcire a principiilor, chiar din partea unora, cari în societate ocupă loc de reprezentanți oficiali și apostoli ai principiilor amintite. Și aici residă morala și inevitabilul dezastru, pentru delăturarea căruia se continuă azi *lupta* începută de însuși Isus Hristos, dar — fenomen curios — nu de către toți cei în Hristos botezați și expres spre aceasta aleși și trimiși de însuși Hristos, — căci dintre aceștia puțini î-L înțeleg și urmează atât în teorie cât și în practică, — ci de alți oameni cunoscători ai împrejurărilor sociale și înțelegători ai spiritului vremilor; *lupta* de legitimă apărare a patrimoniului sfânt, creștin, singur creator de pace, de bine, de fericire vremelnică și eternă totdeodată; *lupta* de adevărată emancipare a sufletelor din cătușele materiei, dragostei argintului, idolului, căruia i se închină toți cei ce în egoismul lor sălbatec, nu văd altceva mai bun și sfânt.

A fi antisemit va să zică nu înseamnă și nu este altceva și cu atât mai puțin ceeace zic în inconștienta lor ignorantă și criminală, mulți dintre actualii apostoli falși, de suprafață ai creștinătății, cari în orbirea lor preferă să caute ceeace Hristos mai mult a disprețuit și dela ce mai mult i-a abătut, adaptându-se fără scrupul tuturor aberațiilor curente, ci a fi antisemit înseamnă a munci, a apăra și lupta jertfind totul pentru idealul creș-

tin, care este în viața de din colo fericirea eternă, iar aici, binele — deși vremelnic, dar — universal, subminat de toți cei ce vieţuind după principiile egoistice ale iudaismului, au proclamat lupta de exterminare a tuturor principiilor morale creştine, cari singure pot garanta echilibrul şi ordinea socială, precum şi asigura bunăstarea generală amenințată de parazitismul egoistic, usurpator. Astăzi între împrejurările abnormale la cari am ajuns, în urma condamnabilului indiferentism social de veacuri, a nu fi antisemit înseamnă deadreptul că eşti anticrist, sinucigaş.

Că aşa este, ne arată până la convingere, acel „supra-om", care a purtat cu glorie titlul de episcop al lui Hristos, care s-a numit *Prohàszka Ottokàr*, pe care Fenomenologia caracterologică îl clasează de cel mai mare şi multilateral geniu al creştinităţii, care în fond a posedat cu o rară plenitudine desvoltată până la perfecțiune, toate aptitudinele omeneşti, chiar acelea, cari, de totului tot, rar se întrunesc în om şi încă în aşa grad, care este criteriul celei mai înalte măriri omeneşti; care a fost filosof de o „profunditate abstractivă caracteristică, cu o nesecată fantasie originală"; „maestru suveran al cuvântului şi spiritului", scriitor neîntrecut, păstor, orator, sociolog, politic, publicist, a cărui grandioasă activitate fizică şi psyhică a stors din suferinţele apreciatorilor şi admiratorilor săi atribute ne mai auzite şi date cuiva dintre muritori ca: „minune psyhofizică", de o forță creatoare în gradul cel mai superlativ, care toate le-a privit „sub specie aeterni", întrunind în personalitatea sa deodată, în modul cel mai superior, caracterele oamenilor: Newman, Bossuet, Pàzmàny, S. Francisc de Assisi, S. Augustin, Platon, etc., care va servi posterităţii de „cauza exemplară şi magister vitae"...

Acest om fenomenal, în multilateralitatea preocupărilor sale, şi-a exprimat şi afirmat în decursul întregii sale vieţi nu numai în teorie, ci şi în practică, convingerea sa în chestiunea antisemită în legătură cu morala creştină, scriind mereu în această materie, şi arătând lumii întregi pe de o parte pericolul ce amenință cultura şi civilizaţia mondială inclusive creştină din partea filosofiei şi moralei judaice — arătând pe de altă parte care ar fi datorinţele omenimei şi în special ale creştinilor față de acel puhoi de desagregare a moralităţii publice generale.

In special este caracteristic răspunsul dat în revista *„Sionul Maghiar"*, în anul 1893, unui articol apărut tot atunci despre recepţia şi emanciparea politică a Jidovilor, din punct de vedere ştiinţific, care răspuns poate servi tuturor celor vizaţi, dar în special preoţimei creştine de îndreptar şi busolă atât teoretice, cât şi practice, în chestiunea, ce astăzi agită aşa de mult spiritele societăţii omeneşti.

A. O. MĂRCUŞIU.
— Năsăud. —

Moartea lui Vintilă Brătianu.

La sfârşitul zilei 22 Decembre a încetat din viață subit Vintila Brătianu. Ţara pierde un om întreg, un desăvârşit patriot, un bărbat de stat, un caracter neînduplecat.

Nu a jucat rolul superior al ilustrului său frate, trecut la nemurire, al lui Ion I. C. Brătianu; dar a fost auxiliarul şi confidentul lui în cel mai nobil înțeles al cuvântului. Era omul datoriei, cerea împlinirea ei şi de la colaboratori, preţuia oamenii de muncă stăruitoare închinată intereselor exclusiv româneşti.

In partidul liberal a adus disciplina muncii, a studiului şi abnegaţiei pentru binele public.

La el, din calificativul **„național-liberal"** *predomina hotăritor partea naţională, în toate manifestaţiile statului român şi mai ales în viața economică.*

De aceia l'au urât cu patimă, l'a bîrfit cu frenezie, a încercat a-l discredita sistematic **anumita presă,** *scrisă influențată ori inspirată de Jidani şi de toţi aceia, cari în fundul inimei lor doresc destrămarea şi îngenuncherea României. Contra acestor elemente streine, duşmane, ori negative el a ţinut sus steagul încrederii noastre în puterile de creaţiune proprie şi propăşire independentă a neamului românesc.*

Mărirea lumească s'a dus în persoana aceluia care a inspirat stimă şi respect adversarilor. Dar din viața lui corectă şi dezinteresată, împlinită cu muncă şi nobile aspiraţii pentru neamul întregit, ori-ce bun Român trebue să păstreze şi să cultive exemplul activităţii lui neobosite şi orientarea sănătoasă în îndrumarea sforţărilor noastre pentru ridicarea naţiei prin acea metodă, care i-a fost scumpă lui şi folositoare ţării: **prin noi înşine.** *Vremurile grele prin care trece astăzi România întregită dovedesc odată mai mult că această deviză, singură, poate salva patria din impasul în care au dus'o partidele politice, în dosul cărora lucrează perfid, corosiv şi subversiv neamul lui Iuda.*

Jidanii se bucură de moartea lui. Ţara îl regretă sincer cu durere şi cu o adevărata îngrijorare. Din contrarietatea acestor simţiminte adînci şi fireşti rezultă, în clipa de față, după cum şi istoria va fixa definitiv, că Vintilă Brătianu a fost omul, care a trebuit ţării, şi care a servit'o din plin şi cu folos.

Intrând în şirul marilor dispăruţi, îi zicem creştinescul cuvânt: să-i fie ţărîna uşoară.

Infrăţirea Românească.

„Suflete obosite"

Il cunoașteți pe *Horia Carp?* Cred că da, căci sub acest nume furat, se ascunde tot un personagiu cu nas de vultur, cu ochi de cucuvae, cu buze lăbărțate, pe care înflorește un rânjet animalic, zâmbetul rassei lor, zâmbetul lui Iuda, în clipa când l-a vândut pe Isus.

Acesta e ziaristul, de națiune iudaică, Horia Carp, care ne servește gratuit cu volumul *„Suflete obosite*, în care dela prima și până la ultima pagină, nu găsești decât înjurii și blesteme aruncate din belșug asupra noastră și a țării, care-l hrănește și pe d. Horia Carp și pe patrioții săi.

Dupăce închină volumul *„iubitului"* său *„cumnat — dr. Mayer Schwartz"* — începe prefața acestui volum, din care te poți convinge, fără să treci mai departe, ce oameni nenorociți sunt Jidanii, ce *„viață de obidă"* duc aci pe acest pământ românesc, *„pe acest pământ"* atât de *„încăpător pentru toți"*.

Observați bine: ilustrul Horia Carp — și cu el întregul neam Jidovesc — confundă Țara Românească cu un sat fără câini — sau să zicem ca autorul: *„pământ încăpător pentru toți"*.

Cu un cuvânt, noi am înțeles intențiile d. Horia Carp, numai din prefața volumului, dar fiindcă e vorba de literatură, să trecem mai departe.

Eroii d. Horia Carp, sunt toți niște oameni de treabă, ca toți Jidanii dela noi. Toți sunt oameni săraci, care deabia își duc greul vieții. Ce vreți, noi Românii suntem niște oameni la care *„iubirea aproapelui pe care veșnic o avem pe buze, nu înseamnă decât ură, pismă, dușmănie și cruzime, până la cele mai ordinare și bestiale crime!..."*

Auzi? Noi, Românii suntem niște bestii, niște criminali ordinari, față de Poporul-Ales alui Iehovah.

Și iată dece ei au rămas tot săraci în țara noastră bogată! Nu le-am dat voe să câștige și ei un ban, să ducă și ei un traiu mai omenesc...

Adică vorbă să fie... dar să nu-l contrazicem pe d. Horia Carp, ilustrul colaborator al „Curierului Izraelit".

Să rezumăm câteva schițe din valorosul volum — concepția d. Horia Carp — din care vom înțelege mai bine și-l vom cunoaște îndeajuns și pe d. Horia Carp și cu el, pe întregul neam Jidovesc.

Incepem cu „Cinstea Ovreiului". Eroul principal e un anume Haim, care după ce și-a făcut cât îi trebuia, *„ținând cu chirie hotelul unui Român"*, se prezintă într'o bună zi proprietarului:

— *„Plec din țară, coane Iorgule. Mă duc în țara strămoșilor mei, la Palestina, pe care ne-am propus să o colonizăm cu încetul și să o regenerăm pentru acei care au să vină după noi"*.

Și s'a dus Haim. Acolo a făcut treabă nu glumă. Deși autorul spune altfel, dar noi suntem siguri, că s'a pus pe traiu, cu bani românești, cu bani grei, jefuind și înșelând fără pic de milă, pe cine i-a căzut în ghiare.

Alt erou mult mai caracteristic — tipul Jidanului lacom după averi nemuncite, ca mai apoi să le care la Palestina — e „Haim marfagiu".

E sărac, umblă gol și desculț, vânzând lucruri mărunte, dar din ce-a câștigat a pus la o parte. Azi așa, mâine așa, a strâns omul și azi are *„cincizeci dunami de pământ, muncit și prefăcut de muncă evreiască într'o grădină înfloritoare... unde să-și trăiască în tihnă bătrânețele"*...

Și unde credeți? La Palestina!

Dar par'că ar fi vorba de ăștia! Dar sunt de acei care duc zeci și sute de milioane în fiecare an și iar se mai întorc să mai sugă o bucată din sângele „goi"-lor, ca să mai care alte zeci și sute de milioane....

Române! Ia seama! Iată unde merg banii patriei tale pentru care s'a jertfit atâtea și atâtea generații! Și tu stai nepăsător și privești cum se irosesc averile naționale și nu zici odată: — Ajunge, fii ai Satanei! Ajunge, fiii lui Iuda! Ajunge!

Au moșii la Palestina, cumpărate cu banii românești; clădesc palate cu bani storși din sudoarea noastră; au bănci mari care mânuesc banii noștri, storși din lacrimile de sânge ce picură pe urma plugului...

Și ei tot aici rămân. Unde mai găsesc ei ca la noi?! In pustiurile misipurilor arzătoare ale Palestinei?

Ași! Dar se pregătesc, — sunt oameni prudenți — să aibă unde se duce când nu vom mai putea răbda!... Prevăd ei, că paharul de otravă, în care ei toarnă picătură cu picătură, se va umplea odată... Și atunci?...

Prevăd ei, că e aproape ziua, când nu vor mai putea ține în jug atâtea popoare... Ziua răfuelii e aproape...

Horia Carp e un profet!...

Lipsa de spațiu și mai presus de toate scârba ce am simțit, citind acest volum, prin care ilustrul colaborator al „Curierului Izraelit", cearcă să ne înjosească în fața noastră înșine, prin înjurii și insulte murdare, m'au făcut să renunț de a-l mai cerceta.

Remarc totuși, „Povestea unui pașaport", în care d. Horia Carp cearcă să înjosească funcționarii Români, acuzându-i de lucruri, de care oricărui om i s'ar face rușine. Și nu atacă numai funcționărimea, ci și pe Ostașul Român, care în trecutul răsboiului, a apărat cu pieptul, pământul, pe care azi, respectabilul Horia Carp trăește ca un trântor și pe care îl blestemă și-l înjură...

Până acolo a ajuns d. Horia Carp!...

Pe lângă că mă voiu ocupa în altă parte de acest volum — de literatură! — dar celor curioși le recomand călduros să citească schițele „Suflete obosite", dar fără să le cumpere.

Invățămintele trase vor fi de o valoare incontestabilă: vor începe să cunoască „sufletele" perfide și lacome, murdare și păcătoase ale fiilor blestematului neam iudaic, vânzătorii și ucigașii lui Crist....

(De notat: pasagiile în ghilemele și cursive, sunt ale d. Horia Carp).

N. DIMITRIU-FOTIN.
— Tecuciu. —

Dela Centrul Studențesc - Oradea.

Domnule Profesor,

Centrul studențesc Oradea, întrunit în ședință solemnă pentru aniversarea zilei de 10 Decemvrie a. c., Vă roagă să primiți omagiile lui de recunoștință, pentru neobosita D-voastră acțiune de animare a studențimii R. C.

Oradea, la 10 Dec. 1930.

Președinte:
V. Abrudan

Secretar general:
Bott Florian

Dsale Dlui
profesor **I. C. Cătuneanu**
Clu

Români,

Liga Apărării Naţionale Creştine,

în frunte cu Preşedintele ei Suprem A. C. Cuza

Vă salută cu cuvintele sale de ordine:

Hristos, Regele, Natiunea

România a Românilor.

Prin acest semn vom învinge.

Ne închinăm învăţăturii lui Hristos, care zice: „Iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi". Şi cu cât ne vom putea apropia mai mult de ţinta ce ne-o arată Fiul lui Dumnezeu, cu atât vom reuşi să înfăptuim Impărăţia Lui pe acest pământ românesc, înstăpânit azi de spirit rău, de spirit duşman, de vrajba celui ce-a vândut odinioară pe Hristos, de Iuda.

Români, Voi încă sunteţi de vină, că ţara noastră românească a ajuns aici! Nu sunteţi mai buni, decât toţi acei domni şi conducători ai voştri, cari v'au vândut interesele voastre străinilor de neam şi în deosebi străinilor de lege.

Oare, nu v'aţi vândut votul vostru acelora, cari v'au făgăduit marea cu sarea, scutire întreagă de dări şi alte lucruri ce nu se pot da în nici o ţară depe faţa pământului? Nu v'aţi îngrămădit cu steaguri şi table, pe autobusele gratuite, spre Cluj, gratuite înapoi, primind tocane, şi bucurându-vă de beutura primită? Nu v'aţi dat seama de cheltuelile făcute cu adunările mari ale partidelor politice, că aceste cheltueli, tot voi, ţara are să le plătească — *înzecit*? Căci nu credeţi că dă cineva din buzunarul său milioane, *fără să profite*.

Şi s'au împărţit Românii în partide, şi se vrăşmăşesc de moarte. Şi cum se bucură duşmanii! Jidanii, corbii naţiunilor, se'nfruptă azi, adăpostindu-se în toate partidele, spre a fi prezenţi la desfătarea celor tari şi la jupuirea voastră a mulţimilor neroade.

Sunteţi răi şi lacomi, şi răsbunarea e dreaptă.

Deschideţi ochii sufletului şi a inimii voastre, să vadă, că împărţirea şi cearta Românilor pe partide nu-i bună.

Nu există partid bun azi, în ţara noastră.

Partidele cari ne-au guvernat sunt alcătuite din oameni răi, lacomi, cu greşeli, şi cu păcate multe. Oameni buni, oameni cari să se apropie de adevăr şi de dreptate, sunt puţini, puţini de tot. Dar sunt şi la noi. Un astfel de om trebue ales, liber şi neîncătuşat de partizani, care să-şi ducă la îndeplinire planul sufletului său drept şi mare.

Cuza este un astfel de om, care din tinereţe, până la vârsta lui înaintată, necontenit a luptat pentru adevăr, scoţând la lumină şi dovedind din toate punctele de vedere pericolul jidovesc, ce ameninţă naţiunile şi creştinismul.

Nepot de-al lui Cuza-Vodă, cu mintea lui ageră şi luminată, putea câştiga orice mărire; dar nu i-a trebuit: el e propovăduitorul adevărului, ce nu se va clătina. El este o chezăşie. El e apostolul acestor credinţe: „Partidele prin firea şi lăcomia partizanilor lor, prin aşa zisa democraţie, ne-au cufundat în ticăloşia în care ne găsim".

Liga Apărării Naţionale Creştine, e un mănunchiu de oameni, legaţi cu jurământ să susţină acest adevăr în interesul sfânt al cauzei.

Români! Adevărul, ca şi aurul, numai o fărâmă să fie desvălit, ajunge.

Partidele politice cu armatele lor de propovăduitori de vrajbă, le-aţi văzut. In slujba lor stau Jidanii, cu gazetele, cu băncile şi avuţiile lor imense, toate rezultate ale necinstei şi speculaţiei muncii voastre productive. Partidele politice azi le cunoaşteţi din fapte. Le-aţi fi putut cunoaşte, după tovarăşi.

L. A. N. C. n'are Jidani. Ea este contra lor şi contra jafului de tot soiul. Faţă de numărul cel mare al celor răi, e natural că adevărul Ligii, în clasa celor învăţaţi, să găsească prea puţini propovăduitori. *Propovăduirea adevărului creştin trebue să o faceţi voi, Românii cei mulţi, cei oropsiţi şi nedreptăţiţi, ca să vă apăraţi de jaful şi nedreptatea acelora, mai tari, cari au interesul de-a vă nedreptăţi şi jefui, mai departe.*

CUZA, CĂTUNEANU, CORNELIU ZELEA CODREANU nu-s mulţi, nici la noi, nici airea. Munca lor în besna ticăloşiei, e munca mântuirii naţionale. Puneţi-vă în slujba acestei mântuiri propovăduind adevărul, în interesul vostru comun, acei mulţi şi nedreptăţiţi.

Ce puteţi aştepta dela isbânda „cuzismului?"

Iată, ce:

Apărarea muncii şi a produsului ei de cei ce o speculează şi înstrăinează. *Deparazitarea generală.* Cine sunt paraziţii? Aceia, cari nu trăiesc din munca proprie, ci din munca şi truda altora. Păduchelele şi căpuşa depe oi sunt fiinţe parazitare, că trăiesc sugând sângele altor fiinţe, animale ca şi ele şi cari spre a nu fi văzute împrumută culoarea pielii în care *s'au înfipt.*

Paraziţi sunt buretele depe salcie şi vâscul depe

pomi, plante, cari de-asemenea se îmbracă în culoarea ***mediului*** (plante și acelea) ce și-au ales.

Paraziți sunt Jidanii, cari între Unguri zic că-s Unguri, între Români se dau Români și trăiesc așa de sute și mii de ani între neamuri, speculându-le avutul și aducându-le la sapă de lemn, situație, ce azi nu se mai poate nega, și nici nu se mai poate *suferi*.

Dar paraziți sunt și Românii, cari nu se deosebesc decât cu numele de Jidanii, cu cari se întovărășesc. Vidrighinii și Boilii și Dobreștii, în general Constantinescu—Porcii, trebue să dispară din viața noastră politică, averile lor trebuesc confiscate, și furii și răufăcătorii, și cei mari, ca și cei mici să-și ia pedeapsa.

Toate funcțiile, cu rost, sunt folositoare. Toate funcțiile, fără rost, înființate să înbuibeze persoana, fără a fi trebuințe de ele, sunt cuiburi de paraziți. *Statul e dator să ușureze convietuirea locuitorilor.* Locuitorii sunt datori a se acomoda lipselor și a umplea un gol, o necesitate de Stat. Dar pentru aceasta e nevoie ca și răsplata să se împartă creștinește. Și atunci se impune, ca în fruntea Statului, precum și în capul bisericei creștine să avem exemple de un creștinism real, singur în stare să învioreze credința și nădejdea într'un viitor mai bun și mai moral.

Revizuirea averilor, nu cei mânjiți sunt în stare a o face.

Numai Liga Apărării Naționale Creștine (L. A. N. C.) o va putea îndeplini, pentrucă nu are în sânul ei nici politiciani, nici Jidani. Numai L. A. N. C. va putea pedepsi fraudele funcționarilor necorecți, oploșiți astăzi de partidele politice.

Regele este piatra fixă și simbolul de statornicire și tărie a vieții noastre de stat.

Urmând înțelepciunea și nizuindu-ne a ne apropia de cerințele învățăturilor lui Hristos, prin întronarea dreptății. Națiunea se va reface; recâștigând nădejdi noi și condițiuni reale la o viață bună și sănătoasă.

Spre a ferì atât pe producător cât și pe consumator de speculă, schimbul de producte va fi organizat și satisfăcut în întregime, de cooperative.

Inșelăciunea și frauda se va pedepsì aspru.

Speculatorii de rassă, Jidanii, ne mai găsându-și în organismul țării noastre rostul, ne vor părăsì.

In tot cazul, elementul românesc scăpat fiind de paraziți și înșelători, se va însănătoși și întări, redobândind pozițiile astăzi pierdute. Romanizarea orașelor și a instituțiilor întsrăinate, se va face astfel dela sine.

Dreptatea devenind baza reală a întregei așezări sociale, produsele economului de pământ își vor recăpăta prețul ce li se cuvine. Cooperativele își vor extinde binefacerile sociale și asupra agriculturii, care va răsplăti munca și va înviora viața dela sate.

Bunăstarea satelor va influența în bine și aceea a orașelor.

Se va reglementa dobânda și camăta se va pedepsi conform legilor.

Se vor examina contractele de înstreinare a bunurilor Statului și se va căuta soluționarea corăspunzătoare.

Se vor șterge directoratele regionale cu întreaga lege administrativă, căutând simplificarea cheltuelilor ce-au dus țara la disperare.

Vom curăți armata de Jidani.

Se vor reduce taxele școlare.

In școlile superioare, spre a armoniza interesele țării cu acelea ale producției intelectuale, se và stabili numărul ce va putea fi primit după principiul proporționalității.

Se vor revizui încetățănirile, trimitând străinii invadați peste graniță.

Se va scădea numărul deputaților și senatorilor la a treia parte.

Români! Partidele politice ați văzut ce bine vă pot aduce. Spre a scăpa țara de nevoi, trebue să luptați cu toții, la loc bun. Judecați românește. Cine se întovărășește cu hoții nu poate fi om de omenie. Cine se întovărășește cu Jidanii poate el avea suflet creștin?

Noi vrem unirea tuturor Românilor într'un mănunchiu contra puhoiului Jidovesc.

Organizați-Vă peste tot și la sate și la orașe în *L. A. N. C.*

In alegeri votați linia culcată: ▬▬▬▬

Cu D-zeu înainte. *L. A. N. C.*

Cluj, Str. Bob No. 7.

Un exemplu rar.

La noi Românii, meșteșugul și negustoria sunt ocupațiuni disconsiderate. Un meseriaș, un comerciant, nu prea sunt luați în seamă de cărturari, iar poporul refuză să-și dea copiii la aceste ocupațiuni. Urmarea celor spuse în aceste două propozițiuni, este cruda realitate, care ne dovedește la fiecare pas, în fiecare sat sau oraș, dar cu deosebire în ținuturile alipite, că majoritatea meseriașilor, industriașilor și a comercianților o formează străinii de neamul nostru, în primul rând Jidanii.

Ca o abatere laudabilă, dela tradiția de mai sus o formează cunoscutul ceasornicar din București, dl. *Toma Dumitrescu* (Bul. Elisabeta No. 54). Pentru ca să motivez, ce m'a îndemnat să mă ocup de acest meseriaș român voiu povesti împrejurarea, cum l-am cunoscut pe dl. *Toma Dumitrescu*.

Duminică 3 August 1930, pela oarele 5 și jum. p. m. cineva îmi bate la ușă. Era bibliotecarul *„Reuniunii Comercianților, Industr. și Meser. Români din Valea Jiului“*, dl. *V. Morariu*, care mă anunță, că un domn dela București mă caută să-mi vorbească. Era dl. *Toma Dumitrescu* consilier în Direcțiunea Căminurilor de Ucenici din Ministerul Muncii, trimis anume la Petroșani, în urma unei cereri înaintate de Reuniune, pentru a se interesa asupra fondurilor și asupra locului, unde ar trebui să zidim Căminul de Ucenici, ce voim să ridicăm, asupra numărului de ucenici existent în Petroșeni și asupra membrilor ce compun Consiliul de Conducere al Reuniunii.

După ce s'a terminat ancheta, în decursul conversațiunilor avute asupra meseriașilor și comerțului, am putut afla cu o deosebită plăcere: că consilierul venit dela București anume pentru căminul de ucenici ce voim să zidim, dl. *Toma Dumitrescu*, s'a apucat de meseria ceasornicărie, având doi ani de universitate la facultatea de medicină, și și-a înmulțit cunoștințele meseriei la Geneva, patria indústriei de ceasornicărie; și al doilea, că nu este înscris în nici un partid politic, dar în schimb face politică național economică, sprijinind prin cumpărare numai pe comercianții și pe meseriașii români.

In urma cunoștințelor câștigate în Elveția dl. T. Dumitrescu a voit să facă un atelier școală, unde să

crească pe viitor ceasornicari români, care să stăpânească branşa ceasornicăriei — azi cuprinsă aproape exclusiv de neamul Jidovesc. — Se înţelege pentru o astfel de idee practică şi folositoare neamului, nu s'au găsit bani! Desgustat de atâta lipsă de înţelegere omul de care ne ocupăm, şi-a văzut de lucru, lăsând lumea să-şi facă de cap.

Intâmplările necorecte, şi oamenii, care-l cunosc, l-au scos pe dl. T. *Dumitrescu* din rezerva în care trăia şi l-au ales preşedinte al Ceasornicarilor din Bucureşti, Consilier în Direcţiunea Căminurilor de Ucenici din Ministerul Muncii şi în multe alte organizaţiuni profesionale, *unde credem că face cinste numelui său de Român, de meseriaş şi de om cu o cultură superioară.*

Vedeţi iubiţi cititori, că meseria şi negustoria nu sunt ocupaţiuni de disconsiderat, ci tocmai dimpotrivă. Exemplul rar al D-lui *Toma Dumitrescu,* care şi-a lăsat doctoratul pentru meserie, este demn de imitat, demn de apreciat, aşa după cum l-au apreciat toate acele persoane suspuse, care îşi dau seama, câtă importanţă au meseriile şi comerţul în viaţa economică şi politică a ţării noastre.

Să scoatem din capetele noastre ideia nefericită, că *Românul n'ar fi făcut pentru meserii şi pentru negoţ,* şi să căutăm ca prin satele şi oraşele noastre să nu aflăm meseriaşi şi negustori — decât Români.

Iar până ce vom ajunge acel timp, ca să avem ridicaţi, crescuţi şi instruaţi atâţi profesionişti români, câţi sunt de lipsă, ca să le ia locul străinilor, noi cu toţii să cumpărăm cele de lipsă numai dela comercianţi români, şi să ne comandăm lucrurile necesare numai dela meseriaşi români. Altfel vom fi robii negustorilor şi meseriaşilor Jidani şi străini.

Cr.

O întrebare şi un document.

In cuvântarea ţinută la Cluj de Dl Profesor *I. C. Cătuneanu,* înaintea a două mii de studenţi, cu prilejul aniversării zilei de *10 Decemvrie,* s'a adus şi următoarea mărturisire a Jidanului *Iacob Klatkin,* luată din recenta lui lucrare întitulată *„Probleme des modernen Judentums“* [1]) din care fragment citat rezultă cum privesc intelectualii de frunte ai Judaismului problema asimilării.

Ascultă şi te luminează, domnule profesor sociolog *Dimitrie Gusti,* care face anchete sociologice prin satele şi târgurile Moldovei şi nu vezi nici un Jidan la orizontul cercetărilor D-tale! Ce zici, domnule profesor Gusti despre următoarea iudaică mărturisire, ce ne-a comunicat-o colegul D tale I. C. Catuneanu?

„Noi suntem pur şi simplu străini, suntem un popor străin în mijlocul vostru şi aşa voim să rămânem. O prăpastie fără punte stă deschisă între noi şi voi: nouă ne este străin spiritul vostru, basmele şi legendele voastre, moştenirea voastră naţională; străine ne sunt tradiţiile, moravurile şi obiceiurile voastre, altarele voastre religioase şi naţionale; Duminecile şi sărbătorile sunt pentru noi amintiri groaznice despre zilele în care părinţii voştri au săvârşit crime contra noastră. Străine ne sunt sărbătorile voastre naţionale, bucuriile şi durerile voastre, istoria victoriilor şi a înfrângerilor voastre, himnurile voastre de răsboiu şi cântecele voastre de bătălie, eroii voştri faptele voastre de vitejie; străine ne sunt nouă poftele voastre naţionale şi cuceririle voastre, pornirile, dorurile şi nădejdile voastre naţionale,

Hotarele ţării voastre nu hotărnicesc poporul nostru, şi conflictele voastre de frontieră nu sunt ale noastre; peste acele frontiere dăinueşte unitatea noastră naţională, peste toate legăturile şi despărţirile patriotismului vostru de ţară“.

Domnule sociolog şi academician Gusti, ce aveţi de spus? Noi studenţimea Clujană aşteptăm explicaţiile savantului dela Bucureşti!

Unul din cei 2000 de auditori dela 10 Decemvrie, Cluj

[1]) Berlin 1930. Ediţia III, pag. 118.

In pragul anului nou 1931

Cu toţii ne dorim „An Nou fericit!“ Şi scriitorul acestor rânduri doreşte, din adâncul inimei, — dar numai Românilor — un *An Nou fericit!* De altfel urarea de mai sus se repetă, de sute de ani, în aceiaş formă; însă în chip automat.

Izbit de cruda realitate, când ţăranul Român a ajuns economiceşte şi politiceşte, *rob în ţara lui,* mă întreb: *oare pentru noi Românii anul* **1931**, *poate să ne aducă fericire?*

Dar ce înţeleg sub cuvântul *fericire?* Inţeleg: că *Românul,* — care a sângerat pentru întregirea ţării, şi care va face zid din pieptul său, atunci când numeroşii duşmani vor îndrăzni să ne calce hotarul, — *să fie ocrotit de legi, să fie mulţumit şi îndestulat cu rodul activităţii sale trudnice.*

Care e realitatea? Plugarul este în pragul falimentului. Produsele sale nu au preţ, cât timp fabricatele, produse în primul rând al Jidanilor, îşi menţin preţul urcat — din anii când 100 kgr. de grâu se vindea cu 800—1000 Lei. — Insuşi *Statul,* care e chemat să ocrotească naţia ce-l alcătueşte, menţine urcate articolele de monopol: tutunul, timbrele, sarea (a fost urcată cu 40 bani în decursul lunilor Nov. şi Decemvrie), posta, transportul pe căile ferate, vămile şi accizele de tot felul, — iar pe deasupra sporeşte dările (*darea de drum*).

Funcţionarii români, după sânge şi după lege, sunt prost şi foarte neregulat plătiţi. — In ţinuturile alipite numărul funcţionarilor români e şi azi — după 12 ani de stăpânire românească — tot în minoritate faţă de streini. — Pentru funcţionari, Anul Nou 1931 aduce o scădere a salarului, — fără ca preţul articolelor de îmbrăcăminte, chiria şi combustibilul să arate aceiaş scădere.

Şcolile s'au împuţinat în decursul anului trecut, iar numărul şcolarilor români se împuţinează tot mai tare, în urma greutăţilor de întreţinere, dar se înmulţeşte în schimb numărul şcolarilor Jidovi sau ale celorlalte neamuri conlocuitoare.

Armata, nu este la înălţimea cerinţelor, ce priveşte dotaţiunea ca material technic, şi ce priveşte puritatea absolută a elementului românesc în şirul gradaţilor şi al ofiţerilor.

Justiţia e greoaie şi foarte costisitoare.

Biserica românească, e divizată, e roasă de certele confesionale, de intrigile interne şi subminată. stăruitor şi sistematic de neamul lui Iuda, prin finanţarea sectarilor şi întreţinerea neînţelegerilor confesionale şi intrigile interne.

Partidele politice, împănate toate de Jidani şi franc-masoni, se defăimează şi se răsboesc între ele, până la cuţite, iar ajunse la guvern, secătuesc visteria statului, şi stoarce naţia de tot bunul său, lăsând-o pradă cămătarilor şi speculanţilor jidani.

Aceasta este realitatea.

Cum putem deci — între împrejurările actuale — să ne urăm An Nou fericit? Sau avem dreptul să ne facem această urare?

Totuşi, ca făuritori, şi ca apărători ai Scumpei noastre Ţări, avem dreptul să ne facem aceste urări!

Avem un Rege Nou, tânăr şi plin de energie, cu o tradiţie bogată dela fericiţii Săi înaintaşi, şi cu o iubire de ţară şi de naţia românească, cum se cuvine unui Domnitor.

Către M. S. Regele Carol al II-lea se îndreptă privirile noastre desnădăjduite, şi urându-i din suflet — *Sănătate* — Ii cerem ca şi poetul *Şt. Iosif* odinioară:

Adună-Ţi Rege oştile şi du-le la [biruinţă,
Aşa cum le-ai mai dus!

Nu biruinţă în afară de hotarele ţării ne trebue. — Voim ca ţăranul Român, cu o majă metrică de grâu (100 kgr.) să-şi cumpere o pereche de cisme bune; — cu una de porumb să-şi cumpără un rând de haine de port; — cu 5 kgr. de grâu să cumpere 1 kgr. de zahăr şi aşa mai departe.

Voim ca dările, articolele de monopol ale Statului, dimpreună cu vămile, posta şi căile de comunicaţie să fie în dreaptă proporţie cu preţul grâului.

Voim ca preţul articolelor fabricate să se stabilească prin libera concurenţă, ridicându-se vama protecţionistă pentru Jidani şi jefuitoare pentru Români.

Voim ca toate funcţiunile publice (inclusiv armata) să fie ocupate numai de Români. — Plăţile acestora odată stabilite, să fie regulat achitate.

Voim ca şcolile să se sporească, iar *numerus clauzus* să ocrotească desvoltarea elementului Românesc pe toate terenele.

Voim ca banul public să fie bine chivernisit, iar fraudatorii să nu fie cruţaţi nici chiar de pedeapsa cu moartea.

Voim ca *Biserica românească,* să fie cruţată de certe confesionale, de intrigi interne, iar sectele şi sprijinitorii lor distruşi.

Voim ca partidele politice să-şi arate cuminţenia în buna înţelegere dintre ele, şi în întrecerea de a consolida, iar nu de a ruina Statul; de a salva, iar nu a scufunda barca ce conduc.

Voim ca Jidanii să-şi desvolte cunoştinţele, talentul şi viclenia exclusiv între consângenii lor, fiind opriţi dela orice contact cu naţia Românească.

Aşteptăm, conlucrăm şi luminăm cu stăruinţă naţia întru realizarea acestor dorinţe. Şi în această nădejde — le zicem fraţilor Români: *AN NOU FERICIT!*

Şt. P.

Cum sprijinesc autorităţile propaganda culturală naţională.

Niciodată nu m'am gândit ca fiu al României întregite a fi constrâns de a scrie rândurile ce urmează. N'aşi fi crezut niciodată ca astăzi sub stăpânirea românească să fie boicotaţi de însăşi autorităţile române, chemate a încuraja şi a promova desvoltarea culturală naţională, în special aici la graniţa ţării, unde ne găsim par'că izolaţi în imensa masă a străinismului cotropitor, zic n'aşi fi crezut că unele a u t o r i t ă ţ i vor avea „tupeul", fiindcă nu pot întrebuinţa alt termen, de-a desconsidera prin refuz şi indiferenţă frumoasele iniţiative ale acelora care au fost, sunt, şi vor fi în toate timpurile pulsul patriotismului adevărat şi cari răspund la semnificativul nume de „student creştin român".

Ei bine, aceia cari cu demnitate poartă insigna S. C. au fost ofensaţi! Şi această ofenză a fost aruncată studenţimei de către primarul Municipiului *Arad.*

Chiar aici la graniţă, unde se simte într'o măsură remarcabilă lipsa oamenilor stăpâniţi de sentimente patriotice şi acei cărora conştiinţa şi demnitatea le impune acest lucru, par'că voiesc a dovedi contrarul. Primarul Aradului în virtutea unei puteri dictatoriale nu permite studenţimei, pe care o consideră nedemnă de încredere, a aranja o serbare culturală în Teatrul Comunal. Dar acelaş primar — durere — în urmă cu câteva luni, a dat posibilitatea Comunităţii baptiste a ţine un congres în sala aceluiaş Teatru Comunal, deci spirijinindu-i, pentru a semăna şi a propaga ură între fraţi.

Străinii, care văzând că pe calea armelor n'au reuşit a ne distruge, urmăresc această distrugere a Statului român sub masca religiunei (pretinse) infiltrând în sufletul poporului spiritul francmasonic al sectelor, cari toate miroase a talmud jidovesc! Studenţimea timişoreană solicitând primăriei Municipiului Arad sala Teatrului, pentru ţinerea şezătoarei culturale susamintite în cadrul căreia întra şi redarea unor tradiţionale obiceiuri ale Românilor de pretutindeni, cu ocazia serbării Naşterii Mântuitorului Cristos, urmărind redeşteptarea sentimentelor naţionale, care se bazează pe datini, au fost refuzaţi printr'o atitudine nedemnă şi chiar pătimaşă de care s'a învrednicit Domnul *C. Luţai* primarul Aradului. Şi acest Domn, drept răspuns delegaţiei studenţilor, faţă de care a comis şi un act de nedelicateţă, discutând cu ei pe culoare nesocotindu-i demni de ai invita în biroul „Majestăţii Sale", le-a spus într'o românească stricată: *„băgaţi rugare înlăuntru, és voi vedea eu ce voi face".*

Ne punem acum întrebarea ce sentimente nutreşte Domnul Primar? — ori D-sa crede că printr'o astfel de atitudine a săvârşit un act naţional?

Nu acuzăm pe nimenea. Faptele însă care vorbesc ne trezesc bănueli, cari confirmate, se transformă în acţiuni regretabile pentru orice fiu al ŢăriiRomâneşti. Fiindcă trebuie

să se știe că noi studențimea și tineretul acestei Sfinte Țări suntem un factor distinct cetățenesc în promovarea conștiinței naționale și suntem liberi a ne manifesta în cadrele legilor.

Lăsăm la aprecierea opiniei publice nobilul gest al D-lui C. Luțai, care îl caracterizează. Iar studențimea ofenzată își va cere satisfacția!

HORIA VIȘOIU
student.
— Arad. —

„Minoritatea patriotă" (?!)

Iarăși se agită condeiele în dosul cărora se ascund mercenarii scrisului. Frica îi electrizează provocând isbucnirea accentelor de „înalt patriotism", de „desinteresată" grijă pentru soartea țării și pentru judecata străinătății despre ea. Natural, declară că aceasta o fac numai din „spirit de obiectivitate". Atât e de obiectiv căci pentru a fi crezută de ei înșiși e necesară o confesiune publică sub forma unor afirmații cu tâlc, menite să înducă în eroare pe creduli și necunoscători ai stărilor.

Recensământul e menit să pună în adevărata lumină situația demografică, reală, a țării. E o necesitate impusă de convergența tuturor stărilor interne (economice, naționale, politice, etc.) și cerută de angrenajul raporturilor externe.

In Jidani a dat panica de teama, că se va găsi care este numărul lor și care este raportul lor față deRomâni. Având icoana situației se pot explica multe manifestări spontane „antisemite" și se pot lămuri multe puncte nevralgice în viața noastră economică și social-națională. Deci au tot interesul lor să nu li se cunoască numărul real, de aceea unele ziare caută să creeze un camuflaj menit a masca realitatea tristă.

In „Curentul" din 14 Dec. 1930, sub titlul: „ *Naționalitatea și indigenatul*", vorbind despre recensământ, se scrie: „*. . . ce se întâmplă la noi cu Evreii constituie un adevărat scandal*".

„*Mi-a fost arătată o diplomă de bacalaureat pe care era scris: Numele candidatului (. . . . . .), religia mozaică, naționalitate evreu*".

„*Ce însemnează asta? Era vorba doar de un cetățean român*".

Vasăzică Jidanii nu sunt mulțumiți cu *cetățenia* română mai vreau și *naționalitatea* română. In ceerul cui pot zămisli astfel de paradoxă neroadă? *Doar naționalitatea nu se acordă prin legi, ci se moștenește prin sânge, grai, suflet, obiceiuri, parcurge veacurile, unitară ca un organism și consistentă ca o stâncă de granit.* Părțile cari o alcătuiesc sunt breslele naționale cu poziții fixate și cunoscute în sânul „Națiunii". Pentru faptul că a luat meseria și locul unui Român, Jidanul nu devine parte integrantă a națiunii românești. De altfel cine poate concepe „Român" cu perciuni cârliontați cu „talăsul" la frunte, bolborosind o rugăciune cătră „Adënoi". Jidanul depe glob ca naționalitate este *Jidan*, încadrându-se Jidovimii depe glob, iar dacă el vrea să-și zică Evreu e liber, dar „Nația" noastră tot Jidan îi zice chiar atunci, când el este cetățean român. O lege sau un decret nu schimbă sufletul, moravurile și însușirile atavice a indivizilor, după cum apa nu preface în stâncă noroiul peste care trece. Jidanul chiar atunci când s'a botezat primind legea creștină, tot Jidan rămâne și în acest caz trebuie să i se zică *Jidan creștin* de religiunea respectivă, așa cum se spune și altor naționalități: Nemți, Unguri, Ruși, etc. de religia cutare. Credința în românizarea Jidanilor prin încreștinare este o aberație, iar conceția de Român mozaic este o monstruozitate de mentalități bolnave.

Autorul continuă: „*Nu cred că există minoritate mai patriotă și mai legată prin interese de țară ca Evreii.* Atunci dece această excluziune parțială dela prerogativele unei depline cetățenii?"

„Cum va fi încadrată în opera stolistică, la care se lucrează, minoritatea evreiască? E un lucru delicat, (nu mai spune!), dar și un act de *dreptate* (mai ales!) să se steargă definitiv aparențele unui echivoc pe care *vrăjmașii* îl folosesc cu exagerare „antisemitism de stat".

Auziți! „*MINORITATEA PATRIOTĂ*", care ne înjură și amenință în țară cerând drepturi, ne ponegrește la „Liga drepturilor omului", ne presează la Societatea națiunilor, ne sărăcește prin cămătărie și ne subjugă economicește prin lăcomia tirană a bancherilor. E cea mai temerară afirmație și cea mai sfruntată minciună. Că sunt cei mai „*legați prin interese*" de noi o crede toată lumea. Interes da, dar patriotism nu! Căci nu se poate susține că pauperizarea prin cămătărie, exploatarea până la istovire că acapararea bunurilor până la desperare, sunt făcute din patriotism. Toate acestea alcătuiesc roadele activității lor atât în Maramureș, cât și în Munții Apuseni, atât în Bucovina, cât și în Basarabia. Spionajul sovietic ai cărui matadori, cel puțin 90% sunt Jidani și răspândirea principiilor dezagregante comuniste, tot din patriotism o fac?

Pământul țării întregi geme sub ventuzele lor „*patriotice*", aplicate cu o sadică nepăsare pe corpul țării. Industria și comerțul românesc sunt în agonie, isgonite de concurența jidovească. Aceşti patrioți au ca exponenți pe: Tischler, Groedel, Auschnit, Kaliș, etc., iar în jurul lor roiesc trepădușii și samsarii cu zulufi pe tot cuprinsul țării. Faptele lor provoacă reacțiuni pe cari „patrioții" le intitulează „dezordinele și agitațiile derbedeilor antisemiți".

Ca încheiere zice: „recensământul va provoca ample discuții". De-ar provoca oricâte discuții, orice nemulțumiri și orice deșanțate lamentări în tabăra negustorilor de idei, în noul recensământ *trebuie să treacă fiecare naționalitate cu numele său etnic, pentru a nu falsifica situația demografică a țării.* Minciuna s'ar răzbuna amarnic. Să înceteze amenințările și să fie înlăturate încercările de terorizare.

Articolul e semnat de d. Romulus Dianu, nume, după aparențe, românesc. Noi însă am vrea să-i vedem extrasul de botez, căci suntem convinși, că la acordarea numelui a fost servit de custura rabinului și nu de apă curată. Dl. Pamfil Șeicaru ne-ar putea-o confirma?

M. A. IRLEA.

CERCUL CULTURAL STUDENȚESC „MUREȘUL SUPERIOR", pentru anul 1930—31 și-a ales următorul Comitet:

Președinte: Ioan N. Opreanu (medicină); vice-președinte: Emil Nireștean (științe); secr. gen.: Ioan I. Buiu (teologie); cassier: Aurel Puia (medicină); controlor: Al. Fiscuti (drept); bibliotecar: Al. Tofan (drept); secretar I.: Valer Cioca (drept); secretar II.: Ioan Boieriu (drept). — Membrii în comitet: Livia Sighișorean (litere); Emil Viciu (medicină).

In Rusia bubue tunul lui Iuda

Milioane de creştini ucişi.

Toată lumea ştie că Jidanii, de pretutindeni, călăuziţi de talmud — lege satanică — luptă pe toate căile pentru subjugarea, şi mai târziu suprimarea, popoarelor creştine. Din ce în ce, aceste hiene, cu înfăţişarea de om, devin mai îndrăzneţe şi mai periculoase.

In Rusia, care numără peste o sută de milioane de creştini ortodocşi, Jidănimea nu s'a mulţumit cu distrugerea Bisericilor, spânzurarea şi uciderea preoţilor, împuşcarea foştilor ofiţeri şi funcţionari de pe timpul Ţarului, trimiterea ţăranilor, socotiţi foşti bogaţi „culaci", în Siberia la muncă silnică şi desorganizarea gospodăriilor individuale, după cum voiu arăta mai jos, ci în timpul din urmă au pus tunurile în bătae şi au început să tragă în massa poporului, care se revoltase, nemaiputând suferi prigoana jidano-comunistă, şi nu cerea altceva decât să li se redea dreptul de a se închina la Biserica creştină şi a trăi în gospodăriile individuale, un colectivizaţi, cum li se impune de Soviete. Pentru acest sfânt drept au căzut, săptămânele trecute, sute de mii de ţărani în faţa tunurilor jidano-comuniste.

De remarcat că despre această stare de lucruri, presa n'a spus nimic, s'a mulţumit, doar, să anunţe că în Rusia este Răscoală. Să nu fi ştiut presa noastră ce se petrece în Rusia? Nu putem admite, căci cum ştie să scrie când se execută unii conducători anti-bolşevici, tot aşa de bine ar putea să scrie că populaţia creştină din Rusia, voind să scape de sub jugul jidano-comunist, este pusă în buza tunurilor şi măcelărită. N'o face presa jidănească, dela noi, fiindcă aşa-i dictează „Internaţionala"? Se prea poate.

Nu pot să spun în aceste câteva rânduri tot ce am putut auzi dela bieţii refugiaţi din Rusia Sovietică, cari cu lacrimi în ochi mi-au povestit amănunţit, ceeace se petrece acolo şi cum sunt nevoiţi aşi lua lumea în cap din cauza teroarei jidano-comuniste, voi arăta, în linii generale, adevărata stare din Rusia-Sovietică:

Populaţia este împărţită în trei categorii şi anume: cl. I. „săraci" (bedni); cl. II. „de mijloc" (serednioc); cl. III. „bogaţi" (culaci). Cei din cl. I. sunt gunoiul Rusiei de eri şi Jidanii, în general; cl. II. sunt gospodarii mai mici, iar cei din cl. III. sunt consideraţi toţi foştii mari gospodari, ofiţeri, funcţionari, precum şi toţi acei ce nu nutresc sentimente comuniste.

Acei din cl. II. şi III., toţi deveniţi săraci, nu sunt primiţi nici într'o funcţie publică, din contra, li se rechiziţionează tot avutul, sub pretext că n'au cu ce plăti impozitul, aplicat intenţionat să nu-l poată plăti, şi în cele din urmă îi în dreaptă spre iadul Siberiei, unde îşi ispăşesc păcatele de vii.

Bisericele sunt transformate în localuri de întâlniri, cafenele, cluburi, etc., crucile depe turnuri, sunt scoase şi înlocuite cu steaguri roşii, pe cari e scris „Proletarii din toată lumea să se unească" şi în altă parte este este steaua în colţuri, o seceră şi ciocan.

Şcolile sunt numai pentru acei ce sunt înscrişi în „colectiv", copiii ţăranilor, de prin sate, nu sunt primiţi la şcoli, ci trăesc ca animalele în întuneric.

Armata este formată din cl. I., iar ofiţerii superiori sunt, aproape toţi, Jidani. In general, ofiţerii şi subofiţerii, sunt recrutaţi numai dintre Jidani.

Justiţia este formată din judecători Jidani, iar dreptatea se împarte după cum este delicventul din cl. I, II sau a III, cei din cl. I sunt protejaţi, iar cei din cl. II şi III sunt aspru pedepsiţi pentru oricât de mică vină.

Comerţul liber este interzis, sunt organizate cooperative, cari sunt conduse, 99%, de Jidani, foşti comercianţi pe timpurile Ţarului, şi nu se poate cumpăra decât pe baza cartelei eliberată dela primărie (Selski-Soviet), pe care este arătat clasa din care face parte cumpărătorul, căci cei din cl. I sunt, şi aici, protejaţi, iar cei din cl. II şi III sunt persecutaţi.

Poliţia este tot din Jidani formată, ei sunt reprezentanţii marei organizaţii G. P. U. (vechea poliţie sicretă „Ceka") şi au ca unelte, de aproape supravegheate, Ruşi, recrutaţi dintre foştii ceferişti.

Funcţionarii publici sunt recrutaţi, majoritatea, dintre Jidani, sunt bine plătiţi şi trăesc din belşug din munca, cu sudoare, a bieţilor ţărani nebolşevizaţi.

Satele, până în ultimul timp, n'au fost organizate în „colectiv", fiindcă bolşevicii nu puteau pătrunde între ţărani, spre ai organiza, deoarece îşi găseau moartea. In ultimul timp au recurs la organizarea tinerilor „Comsomoli" (organizaţii de tineri prin sate), cu ajutorul cărora au putut rechiziţiona şi confişca averile ţăranilor cari nu se supuneau la a fi colectivizaţi.

Cu aceste organizaţii de „Comsomoli" a început adevărata teroare şi asupra ţăranilor dela sate cari îşi zic: *„Ce'o fi această, pedeapsă Dumnezeiască, sau a venit, după cum se zicea în cărţi, „Anticristul" pe pământ?"*. Circulă zvonurile, printre ţărani, că în curând va veni România, peste Nistru, şi-i va scăpa de bolşevici. Ţăranii nu sunt la curent cu mersul politicei internaţionale, nu citesc ziare şi nu li se spune nimic bine, din contra, li se spune de către reprezentanţii G. P. U.-lui, că în România este războ şi că poporul trăeşte în cea mai neagră mizerie.

Un ţăran de 70 ani, trecut zilele acestea de peste Nistru, când a ajuns la malul Românesc a spus, plângând: *„Mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat din „IADUL BOLŞEVIC"*.

Şi acum să vedem câte victime au făcut bolşevicii jidano-comunişti, dela anul 1920 până în Iulie 1930, date ce mi-au fost furnizate tot de refugiaţii din Rusia:

Preoţi: Impuşcaţi circa 45.000; spânzuraţi 35.000; trimişi în Siberia 84.000.

Foşti ofiţeri: Impuşcaţi 140.000, spânzuraţi 90.000; Siberia 450.000.

Foşti funcţionari: Spânzuraţi 46.000; împuşcaţi 120.000; Siberia 360.000.

Muncitori: Impuşcaţi 700.000; spânzuraţi 240.000; Siberia 1 milion şi 200.000.

Ţărani: Impuşcaţi 5,300.000; spânzuraţi 1,200.000; Siberia 4 milioane şi 800.000.

Soldaţi răsculaţi împotriva Sovietelor: Impuşcaţi 400.000; spânzuraţi 70.000; Siberia 250.000.

Numărul victimelor, făcute de bolşevici, întrece, cu mult, cifrele de mai sus, după cât ne informează refugiaţii, dar nu se pot cunoaşte cu precizie.

Dacă cunoscuta Rusie pravoslavnică a ajuns sub călcâiul jidano-comuniştilor, graţie slăbiciunei poporului Rus, este de temut că şi România Mare, graţie slăbăciunei politicianilor, cumpăraţi de Jidani, să nu ajungă în halul Rusiei de astăzi.

Faţă de tendinţele Jidanilor, de pe întreg globul pământului, de a acapara şi a pune stăpânire pe Statele Creştine şi având în vedere succesele ce le au, îmi pun între-